

Sygn. akt I C 460/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Głubczycach, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daria Dusanowska

Protokolant: sekretarz sądowy Barbara Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniach 09 marca 2017 roku, 10 kwietnia 2017 roku, 22 maja 2017 roku w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa **T. B.**

przeciwko **J. J.**

o naruszenie posiadania

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda T. B. na rzecz pozwanego J. J. kwotę 337,00 zł (trzysta trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 320,00 zł (trzysta dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Głubczycach kwotę 117,01 zł (sto siedemnaście złotych 01/100) tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 460/16

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym do tutejszego Sądu powód T. B. wniósł o nakazanie pozwanemu J. J. zaniechanie naruszania przysługującego powodowi T. B. posiadania działek nr (...) położonych w P. objętych księgą wieczystą Kw nr (...), prowadzoną przez Sąd Rejonowy(...) Wydział IV Ksiąg Wieczystych tj. w szczególności nakazanie zaniechania przez pozwanego wjeżdżania na teren w.w działek za pomocą maszyn rolniczych i innych urządzeń mogących naruszać substancje działek, jak też dokonywania wszelkich czynności (zabiegów rolniczych) związanych z uprawą gruntów rolnych, w tym w szczególności zaorania gruntów, ich zasiewu, nawożenia, opryskiwania, jak też zbioru płodów rolnych, samodzielnie lub za pośrednictwem osób trzecich działających na jego zlecenie oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż na podstawie umowy dzierżawy z dnia 05 września 2003 r. zawartej z E. W. powód objął w posiadanie należące do E. W. grunty rolne podłożone w miejscowości P.. Umowę zawarto na okres 15 lat tj. do dnia 31 grudnia 2018 r. Wyrokiem Sądu Rejonowego (...) z dnia 07 listopada 2011 r. utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego (...) z dnia 08 marca 2012 r. sygn. akt II Ca 1028/11 zakazano pozwanemu naruszania posiadania T. B. m.in. w zakresie obejmującym grunty położone w P..

Powód użytkował grunty objęte umową z dnia 05 września 2003 r. W dniu 17 września 2015 r. doszło do zaorania przez pozwanego J. J. (przez jego pracowników) gruntów położonych w P. o pow. 54,80 ha, objętych umową dzierżawy. Następnie pozwany dokonał na tym gruncie zasiewów jęczmienia ozimego. Działo się to bez wiedzy i zgody powoda. O powyższym fakcie powód został powiadomiony telefonicznie ok. godz. 19.00 przez P. K. (1). W ten sposób pozwany postąpił wbrew woli i zgodzie powoda jako posiadacza zależnego w/w gruntów i osoby uprawnionej do ich uprawiania. Naruszenie posiadania nastąpiło w sposób bezprawny, z uwagi na fakt iż powód pozostaje w dalszym ciągu użytkownikiem gruntów na mocy umowy z dnia 5 września 2003 r. Ponadto w późniejszym okresie doszło ze strony pozwanego do dalszych aktów naruszeń posiadania poprzez dokonywanie dalszych czynności na przedmiotowych działkach związanych z uprawą gruntu – łącznie z dokonaniem zbioru plonów latem 2016 r.

W odpowiedzi na pozew /karta 42-49 akt/ pozwany J. J. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, iż powództwo winno być oddalone z uwagi na uchybienie terminowi wskazanemu w art. 344 § 2 k.c., zgodnie z którym roszczenie wygasa jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu roku od chwili naruszenia. Zdaniem pozwanego do naruszenia posiadania (objęcia w posiadanie przez J. J. i pozbawienia posiadania J. B.) wskazanych w pozwie nieruchomości położonych w P. doszło najpóźniej 29 września 2014 r, a skoro w tejże dacie J. J. pozbawił powoda posiadania to roszczenia powoda wygasło w 2015 r. Pozwany jest właścicielem działek wskazanych w pozwie, dzierżawcą tych gruntów do dnia 17 września 2014 r. był T. B.. W dniu 17 września 2014 roku J. J. rozwiązał umowę dzierżawy z T. B. w części dotyczącej nieruchomości położonych w P.. Niezależnie od powyższego, w dniu 29 września 2014 r. pozwany obsiał nieruchomość rolną położoną w P. pszenicą ozimą oraz dokonywał też wszelkich zabiegów agrotechnicznych na uprawie. O fakcie tym, pismem z dnia 30 września 2014 r pozwany powiadomił T. B. oraz jego pełnomocnika. Powód od momentu dowiedzenia się o dokonaniu przez J. J. wskazanych zasiewów nigdy nie podejmował jakichkolwiek działań (w tym prawnych) zmierzających do usunięcia tych zasiewów lub blokowania ich pielęgnacji agrotechnicznej, a stan taki utrzymuje się do dnia dzisiejszego. Pozew wniesiony w dniu 15 września 2016 r. jest pierwszym środkiem prawnym podjętym w tejże sprawie.

Wskazano, iż następstwem dokonanych zasiewów było dokonywanie dalszych działań zmierzających do zapewnienia rozwoju roślin – w okresie od marca do czerwca 2015 r. pozwany dokonywał ich oprysków i nawożenia, w dniu 19 lipca 2015 pozwany rozpoczął zbiór zasianej przez siebie pszenicy. W dniu 20 lipca 2015 r. na działki wjechał J. L. z A. K. oraz powód, którzy zaczęli zbierać pszenicę zasianą we wrześniu 2014 r. przez J. J.. Na miejsce wezwana została Policja. W/w zakończyli zbiory 21 lipca 2015 r.

Zdaniem pozwanego wbrew twierdzeniom pozwu, powód nie uprawiał gruntów objętych pozwem, nie użytkował ich i nie zbierał z nich pożytków w okresie bezpośrednio poprzedzającym dzień 17 września 2015 r. gdyż czynności tych dokonywał na gruntach od roku 2014 J. J. będący posiadaczem tych gruntów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 września 2003 r. E. W. wydzierżawił powodowi T. B. między innymi grunty orne składające się z działek nr: (...) położonych w P. na okres 15 lat, tj. do dnia 31 grudnia 2018r.

dowód: umowa dzierżawy – k. 10 akt

Właścicielem w/w nieruchomości jest J. J..

dowód: - umowa przeniesienia własności Rep A (...) karta 141-145 akt,

- umowa sprzedaży Rep. (...) karta 146-151 akt,

- rozwiązanie umowy sprzedaży Rep A (...) karta 152- 157 akt,

Prawomocnym wyrokiem z dnia 07 listopada 2011 r. sygn. akt I C 104/11 Sąd Rejonowy w Głubczycach zakazał pozwanemu J. J. naruszania posiadania powoda T. B. nieruchomości składającej się z działek ewidencyjnych nr (...), położonych w D. oraz działek ewidencyjnych nr (...) położonych w P. o łącznym obszarze 114,32 ha, objętych księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w (...) Wydział IV Ksiąg Wieczystych nr (...), poprzez wjeżdżanie na teren nieruchomości maszynami rolniczymi i innymi urządzeniami lub w inny sposób naruszania substancji tych gruntów, w szczególności ich uprawiania.

dowód:- wyrok Sądu Rejonowego w (...) sygn. akt I C 104/11 karta 11-12 akt,

- wyrok Sądu Okręgowego w (...) z dnia 08 marca 2012 r. sygn. akt II Ca 1028/11 karta 13 akt,

Pismem z dnia 16 września 2014 r. J. J.- jako następca prawny strony umowy z dnia 05 września 2003 r. wobec powzięcia wiedzy o braku zgody poprzednika prawnego (E. W.) na oddanie nieruchomości do dalszego korzystania i czerpania pożytków przez J. L. złożył T. B. oświadczenie o rozwiązaniu w/w umowy bez zachowania okresu wypowiedzenia w części dotyczącej nieruchomości rolnej położonej w P..

dowód: - oświadczenie o rozwiązaniu umowy z dnia 16 września 2014 r wraz z potwierdzeniem nadania karta 133-138 akt,

- zeznania pozwanego J. J. karta 199 akt (00:24:29 nagrania),

W dniu 29 września 2014 r. na polecenie J. J. na nieruchomości stanowiącej działki ewidencyjne nr (...) położone w P., dla której Sąd Rejonowy w (...) prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...) o pow. 54,80 ha, dokonano czynności agrotechnicznych związanych z przygotowaniem do zasiewów i obsiania pszenicą. Zboże posiano metodą uproszczoną tj. bez orki. Przed siewem pracownik pozwanego A. Z. wykonał czynność talerzowania, następnie T. S. dokonał zasiewów, a R. C. dokonał nawożenia. Czynności agrotechniczne wykonywane były sprzętem rolniczym o szerokości roboczej 6m, pozostawiającym ścieżki technologiczne 36m. Przed rozpoczęciem w/w prac na nieruchomości było ściernisko.

W okresie od marca 2015 r. do czerwca 2015 r. pozwany za pośrednictwem swoich pracowników wykonywał na przedmiotowej nieruchomości niezbędnych czynności agrotechnicznych w zakresie oprysków i nawożenia. Czynności te wykonywał R. C., wodę do opryskiwacza przywoził P. Z..

W tym okresie na przedmiotowej nieruchomości T. B. nie wykonywał jakiegokolwiek czynności agrotechnicznych. Na polu znajdowały się wyłącznie ścieżki technologiczne pozostawione przez sprzęt rolniczy pozwanego.

dowód: - rejestr działań agrotechnicznych karta 124 akt,

- oświadczenie R. C. karta 127 akt,

- oświadczenie T. S. karta 128 akt,

- oświadczenie P. Z. karta 129 akt,

- zeznania świadka A. O. karta 177-178 akt (001:32:46 nagrania)

- zeznania świadka T. W. karta 178 akt (01:47:14 nagrania),

- zeznania świadka T. S. karta 178 – 179 akt (02:04:35 akt),

- zeznania świadka R. C. karta 179 akt (02:14:04 nagrania),

- zeznania pozwanego J. J. karta 199 akt (00:24:29 nagrania),

- dokumenty znajdujące się w aktach (...) nr identyfikacyjny (...),

W dniach 19 lipca 2015 r. i 20 lipca 2015 r. pozwany dokonywał na nieruchomości w P. zbioru zboża. Dnia 20 lipca 2015 roku około godzinnym 21:00 na grunt wjechał T. B., J. L. oraz P. K. (1), którzy rozpoczęli koszenie zboża. Na miejsce zdarzenia została wezwana Policja. Powód zakończył czynności na tymże polu 21 lipca 2015 r.

W późniejszym okresie na przedmiotowej nieruchomości zabiegi rolnicze związane z uprawą gruntów rolnych były wykonywane wyłącznie na polecenie J. J.. Powód nie dokonywał na nieruchomości jakichkolwiek czynności agrotechnicznych.

dowód: - zeznania świadka M. F. karta 177 -178 akt (01:14:25 nagrania),

- częściowo zeznania powoda T. B. karta 198 – 199 akt (00:04:50 nagrania),

- częściowo zeznania J. L. karta 175-176 akt (00:29:17 nagrania),

- zeznania świadka T. W. karta 178 akt (01:47:14 nagrania),

- zeznania świadka T. S. karta 178 – 179 akt (02:04:35 akt),

- zeznania świadka R. C. karta 179 akt (02:14:04 nagrania),

- zeznania pozwanego J. J. karta 199 akt (00:24:29 nagrania),

Pismem z dnia 30 września 2014 r., adresowanym do T. B., J. J. poinformował, iż w dniu 29 września 2014 r. na nieruchomości stanowiącej działki ewidencyjne nr (...) położonej w P., dla której Sąd Rejonowy w (...) prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...) o pow. 54,80 ha, dokonał czynności agrotechnicznych związanych z przygotowaniem do zasiewów i obsiania pszenicą. Przedmiotowe pismo wysłane zostało również do adwokata I. J..

O obsianiu nieruchomości położonej w P. przez J. J. informowała osobiście powoda również M. F. – ówczesny pełnomocnik pozwanego. Przy przedmiotowej rozmowie obecny był również T. W..

dowód: pismo z dnia 30 września 2014 r. wraz z dowodem nadania karta 130- 132 akt

- zeznania świadka M. F. karta 177 -178 akt (01:14:25 nagrania),

- zeznania świadka T. W. karta 178 akt (01:47:14 nagrania)

J. J. od 01 października 2010 r. do 30 listopada 2015 r. był podatnikiem podatku rolnego od działek objętych pozwem.

dowód: zaświadczenie Burmistrza G. karta 125 akt

Przy prowadzeniu produkcji rolniczej powód korzysta z maszyn rolniczych swojego szwagra J. L., siewnik ma 4 m i pozostawia ścieżki technologiczne o szerokości 24 metrów.

dowód: - zeznania J. L. karta 175-176 akt (00:29:17 nagrania),

- zeznania powoda znajdujące się w aktach (...) nr identyfikacyjny (...),

W dniu 12 marca 2015 r. na nieruchomości w P. odbyły się oględziny celem pobrania próbek ziemi i ustalenia czynności agrotechnicznych wykonanych na gruncie, w których brał udział pozwany, M. F., J. L. i biegły A. O.. Podczas wykonywanych czynności J. L. zarzucał J. J., iż niewłaściwie dokonał on zasiewów pszenicy tj. bez orki.

dowód: - zeznania świadka M. F. karta 177 -178 akt (01:14:25 nagrania),

- zeznania świadka A. O. karta 177-178 akt (001:32:46 nagrania),
- częściowo zeznania J. L. karta 175-176 akt (00:29:17 nagrania),

Decyzją Kierownika Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w G. Nr (...) -2016- (...) z dnia 19 kwietnia 2016 r. w sprawie przyznania płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego, przyznano J. J. jako posiadaczowi nieruchomości położnych w P. nr 208,216, 233, 215, 232, 228, 229 , 220, 222, 231, 224, 219, 223 płatności na rok 2015.

Decyzją Kierownika Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w G. Nr (...) -2016- (...) z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie przyznania płatności dla obszarów z ograniczeniami naturalnymi lub innymi szczególnymi ograniczeniami ((...)) przyznano J. J. jako posiadaczowi nieruchomości położnych w P. nr 208,216, 233, 215, 232, 228, 229 , 220, 222, 231, 224, 219, 223 płatności na rok 2015.

W toku postępowania administracyjnego ustalono, iż nieruchomości położne w P. stanowiące działki ewidencyjne nr (...) w 2015 r. były faktycznie użytkowane przez J. J..

W dniu 31 marca 2017 r. organ II instancji zakończył rozpoznawanie odwołań T. B. od w/w decyzji. Decyzją Nr (...) utrzymano w mocy przedmiotowe decyzje.

dowód: - decyzja Nr (...) karta 70-80 akt,

- decyzja Nr (...) karta 81-86 akt,
- pismo (...) z dnia 03 kwietnia 2017 r. karta 192 akt,
- dokumenty znajdujące się w aktach (...) nr identyfikacyjny (...),

Do Sądu Rejonowego w (...) złożony został przeciwko T. B. akt oskarżenia o to, że:

- w nocy z 20 na 21 lipca 2015 r. w obrębie miejscowości P. na działkach rolnych nr (...) o łącznym areale 24,80 ha po uprzednim wymłóceniu zabrał w celu przywłaszczenia 153,76 tony pszenicy o wartości 107,632 zł czym działał na szkodę J. J. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

- w dniu 10 czerwca 2015 r. w G. działając w celu uzyskania korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania dla siebie dotacji w postaci dopłat bezpośrednich dla producentów rolnych za rok 2015 w kwocie 39.348,30 zł przedłożył Agencji restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w G. wniosek o dopłaty zawierający nierzetelne oświadczenia co do użytkowania gruntów rolnych o areale 51,91 ha w obrębie wsi P., co miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niewypłacenie dotacji w wyniku wystąpienia konfliktu krzyżowego tj. o przestępstwo z art. 13 § 1k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 11 przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

dowód:- akt oskarżenia w sprawie II K 51/16 karta 104-106 akt.

- dokumenty znajdujące się w aktach sprawy Sądu Rejonowego w (...) sygn. akt II K 51/16

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, których prawdziwości i wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron i które również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości. Sąd dał również wiarę zeznaniom świadków M. F., T. W., T. S., R. C., A. O. oraz zeznaniom pozwanego J. J., albowiem były one zgodne, logiczne, spójnie, wzajemnie się uzupełniały i potwierdzały, tworząc stabilną bazę do czynienia wiarygodnych ustaleń do faktycznych.

Natomiast Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków J. L. i P. K. (2) oraz zeznaniom powoda T. B. na okoliczność posiadania przez powoda nieruchomości położonej w P. przed dniem 17 września 2015 r. Przedmiotowe zeznania były wzajemnie sprzeczne, nielogiczne i nie znajdowały potwierdzenia w wiarygodnych źródłach dowodowych.

W niniejszej sprawie w bezsporna pomiędzy stronami pozostaje okoliczność naruszenia przez J. J. posiadania T. B. nieruchomości stanowiącej działki ewidencyjne nr (...) położonej w P., dla której Sąd Rejonowy w (...) prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...) o pow. 54,80 ha. Natomiast w istocie spór sprawdza się do ustalenia ostatniego stanu posiadania, daty naruszenia posiadania, a w konsekwencji zachowania rocznego terminu do dochodzenia roszczenia o naruszenie posiadania. Z uwagi na charakter postępowania w sprawie o naruszenia posiadania, poza zakresem kognicji Sądu pozostawała zaś kwestia prawa do nieruchomości w kontekście oceny skuteczności wypowiedzenia umowy dzierżawy, którą to okoliczność podnosiła strona pozwana. Zgodnie bowiem z art. 478 k.p.c. w sprawach o naruszenie posiadania sąd bada jedynie ostatni stan posiadania i fakt jego naruszenia, nie rozpoznając samego prawa ani dobrej wiary pozwanego.

Stosownie do art. 344 § 1 k.c. przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem.

§ 2. Roszczenie wygasa, jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu roku od chwili naruszenia.

Roszczenie posesoryjne powstaje w wyniku samowolnego naruszenia posiadania. Powstanie roszczenia posesoryjnego jest uwarunkowane zaistnieniem trzech zasadniczych przesłanek pozytywnych i brakiem przesłanek o charakterze negatywnym. Zachowanie podmiotu, który ma być adresatem roszczenia posesoryjnego, powinno odnosić się do władztwa faktycznego nad rzeczą stanowiącego posiadanie. Drugą przesłanką jest możliwość zakwalifikowania zachowania określonego podmiotu jako naruszenia posiadania. Ostatnią przesłanką powstania roszczenia posesoryjnego jest samowolność naruszenia posiadania.

Z naruszeniem posiadania stanowiącym przesłankę powstania roszczenia posesoryjnego mamy do czynienia wtedy, gdy doszło do wkroczenia w sferę faktycznego władztwa nad rzeczą sprawowanego przez posiadacza bezpośrednio lub za pośrednictwem innych osób. Wkroczenie w sferę faktycznego władztwa nad rzeczą może nastąpić zarówno w wyniku uniemożliwienia lub ograniczenia sprawowania fizycznego władztwa nad rzeczą (naruszenie posiadania w sferze corpus), jak i w wyniku ujawnienia woli sprawowania faktycznego władztwa nad rzeczą we własnym interesie w zakresie niedającym się pogodzić z zakresem faktycznego władztwa nad rzeczą sprawowanego przez posiadacza (naruszenie posiadania w sferze animus). Sposób, w jaki dochodzi do wkroczenia w sferę faktycznego władztwa nad rzeczą sprawowanego przez posiadacza, nie ma, co do zasady, znaczenia dla powstania roszczenia posesoryjnego. Wkroczenie w jakikolwiek sposób w sferę faktycznego władztwa nad rzeczą sprawowanego przez posiadacza może skutkować powstaniem roszczenia posesoryjnego.

Zgodnie z art. 344 § 2 k.c. roszczenie posesoryjne wygasa, jeśli nie będzie dochodzone w ciągu roku od chwili naruszenia posiadania (a tempore facti). W konsekwencji termin na dochodzenie roszczenia posesoryjnego należy uznać za termin prekluzyjny. Na bieg terminu dochodzenia roszczenia posesoryjnego oraz na jego zakończenie nie ma wpływu chwila powzięcia wiadomości przez posiadacza o samowolnym naruszeniu sprawowanego przez niego posiadania. Termin ten jest terminem prawa materialnego (tak: S. W., Termin dochodzenia, s. 444–445 oraz 447), więc nie podlega przywróceniu (na tle dawnego stanu prawnego: K. P., Terminy, (...) 1936, Nr 9, s. 267).

Bieg rocznego terminu na dochodzenie roszczenia posesoryjnego w przypadku pozbawienia faktycznego władztwa nad rzeczą rozpoczyna się od chwili pozbawienia tego władztwa. Późniejsze zachowania podmiotu, który samowolnie naruszył posiadanie, jak również podmiotu, w którego interesie nastąpiło naruszenie posiadania, są dla biegu terminu na dochodzenie roszczenia posesoryjnego obojętne.

W świetle powołanych przepisów, mając na względzie okoliczności sprawy, w ocenie Sądu żądanie pozwu nie zasługuje na uwzględnienie, a to ze względu na uchybienie rocznemu terminowi stypizowanemu w przepisie art. 344 § 2 k.c. Jak bowiem wynika z całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego do naruszenia przez J. J. posiadania powoda doszło w dniu 29 września 2014 r., nie zaś jak to wskazuje powód dnia 17 września 2015 r. Słuchani w charakterze świadków T. W., P. Z., T. S., R. C., zgodnie zeznali, że począwszy od września 2014 r. na nieruchomości położonej w P. objętej księgą wieczystą Kw nr (...), wszelkie czynności agrotechniczne związane z prowadzeniem produkcji rolnej wykonuje wyłącznie J. J.. I tak, świadek P. Z. na przedmiotowej nieruchomości jesienią 2014 r. wykonał talerzowanie, następnie T. S. siewnikiem o szerokości roboczej 6 m posiał pszenice ozimą, a po siewie R. C. dokonał nawożenia. Z kolei wiosną 2015 r. wykonano na polu opryski i nawożenie – przedmiotowe czynności wykonywał R. C.. W dniach 19 – 20 lipca 2015 r. wykonywano czynności koszenia. Wymienione prace w/w świadkowie wykonywali na polecenie pozwanego, będącego ich pracodawcom.

Okoliczność dokonania przez pozwanego we wrześniu 2014 r. zasiewów na nieruchomości w P. potwierdzają także zeznania świadka M. F., która wskazała, że o powyższym powiadomił ją pozwany, z kolei świadek doręczając wypowiedzenie umowy dzierżawy informowała powoda o rozpoczęciu wykonywania przez J. J. czynności agrotechnicznych na polu.

Podobnie, z zeznań świadka A. O. wynika, że podczas wizji lokalnej J. L. zarzucał J. J. nieprawidłową uprawę polegającą na zasianiu na nieruchomości w P. pszenicy przy braku orki, potwierdzając tym samym, iż to właśnie J. J. dokonał zasiewów. Przedmiotową relację potwierdzili także obecni w toku oględzin M. F. oraz pozwany J. J..

Twierdzenia pozwanego na okoliczność daty i rodzaju podejmowanych na gruncie czynności znajdują pełne odzwierciedlenie również w dowodach z dokumentów, w szczególności w rejestrze czynności agrotechnicznych oraz dokumentach znajdujących się w aktach Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa dotyczących decyzji o przyznaniu płatności (...) i płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego J. J. za rok 2015. W związku bowiem z zadeklarowaniem spornych działek zarówno przez T. B., jak i J. J. wystąpiła kontrola krzyżowa. Decyzjami nr (...) Dyrektora Oddziału (...) utrzymano w mocy decyzje Kierownika (...) w G. o przyznaniu płatności J. J., jako faktycznemu użytkownikowi nieruchomości w obrębie P. w roku 2015.

Wbrew twierdzeniom powoda, w ocenie Sądu, brak jest podstaw do przyjęcia, iż czynności agrotechniczne na spornym gruncie były wykonywane niezależnie od siebie zarówno przez pozwanego, jak i powoda, który do dnia 17 września 2015 r. był posiadaczem nieruchomości. Twierdzenie tej treści nie znajdują jakiegokolwiek potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a wręcz przeciwnie - dowody w sprawie w istotce wykluczają taką możliwość. Podkreślenia wymaga, iż w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowód zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która wywodzi z faktów skutki prawne (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96).

Żaden ze świadków, którzy wykonywali czynności na nieruchomości na zlecenie pozwanego nie stwierdził jakiegokolwiek „obcej” ingerencji w zasiewy dokonane na polecenie J. J.. W szczególności T. S. i P. Z., którzy jako pierwsi dokonywali we wrześniu 2014 r. czynności agrotechnicznych na nieruchomości, zeznali, iż przed przystąpieniem do prac we wrześniu 2014 r. na polu było ściernisko, nie było tam wykonanych żadnych czynności. Nie sposób także przyjąć, aby po dokonaniu zasiewów przez pozwanego, T. B. miał ponownie dokonać zasiewów tegoż pola. Gdyby bowiem faktycznie czynności takie zostały podjęte, niewątpliwie byłoby to widoczne na polu w związku ze ścieżkami technologicznymi pozostawianymi przez sprzęt rolniczy. Pozwany J. J. dysponuje bowiem siewnikiem o szerokości roboczej 6 m, pozostawiającym ścieżki technologiczne o szerokości 36 m, z kolei T. B., co zeznał J. L., przy wykonywaniu prac w 2014 r. korzystał ze sprzętu swego szwagra J. L., który pozostawia ścieżki technologiczne o szerokości 24 m. Słuchany na rozprawie świadek R. C. zeznał, iż będąc kilkakrotnie na polu w P. w związku z opryskami nie zauważył innych, aniżeli pozostawiany przez sprzęt pozwanego, śladów technologicznych, zaś gdyby

na grunt wjechał inny sprzęt byłoby to widoczne. Podobnie inni pracownicy J. J., którzy wykonywali czynności na w/w nieruchomości nie wiedzieli, aby T. B. lub inne osoby wykonywali tam jakiegokolwiek działania agrotechniczne. Tej samej treści zeznania złożył J. J., zarzucając, iż zboże nie było podeptane, a co miałyby miejsce gdyby na grunt wjechał inny sprzęt rolniczy.

Twierdzeń T. B. co do posiadania nieruchomości przez 17 września 2015 r. nie potwierdzają zeznania J. L.. Otóż świadek zeznał, iż w 2014 r. na polu w P. poza „młócką” nie wykonywał żadnych innych czynności /vide: karta 176 akt/, w szczególności nie potwierdził zeznań T. B., aby miał wspólnie z nim dokonywać zasiewów pszenicy. Ponadto świadek przyznał, iż osobiście nie widział, aby T. B. faktycznie miał wykonywać na spornej nieruchomości działania rolnicze. Wprawdzie szwagier pożyczył od niego sprzęt rolniczy celem wykonywania czynności agrotechnicznych, jednakże nie miał wiedzy gdzie czynności w rzeczywistości były wykonywane tj. czy na nieruchomości położonej w P.. Ponadto podczas wizji lokalnej nieruchomości, w obecności biegłego A. O. J. L. wskazywał, że pole obsiane zostało przez J. J..

Sąd nie dał wiary zeznaniom P. K. (1) na okoliczność posiadania działek przez T. B., które nie znajdowały potwierdzenia w innych źródłach dowodowych. Świadek zeznał, iż pomagał przy siewie pszenicy, które to czynności miał wykonywać wspólnie z T. B. i J. L., który jednakże nie potwierdził aby wykonywania w 2014 r siewu pszenicy. Ponadto P. K. (1) stwierdził, iż przed obsianiem pole było zaorane, tymczasem z całokształtu materiału dowodowego wynika, iż w 2014 r. ziemia uprawiana była metodą uproszczoną – bez orki.

W świetle powyższego, mając na względzie zgromadzone dowody, Sąd za nieudowodnione uznał zeznania T. B. na okoliczność nieprzerwanie trwającego do dnia 17 września 2015 r. posiadania przez niego nieruchomości położonej w P.. Poza w istocie jednorazowym wejściem powoda na nieruchomość w dniu 20 lipca 2015 r., T. B. nie wykazał, aby od jesieni 2014 r. na spornych działkach miał wykonać jakiegokolwiek zabiegi rolnicze. Same twierdzenia powoda w tym zakresie, wobec stanowiska strony przeciwnej, nie są wystarczające, a co więcej pozostają w sprzeczności z zeznaniami złożonymi przez powoda w toku postępowania administracyjnego. Otóż powód na rozprawie z dnia 22 maja 2017 r. zeznał, iż nie używa ścieżek i jeździ na (...) ie, zaś w toku rozprawy w postępowaniu administracyjnym z dnia 19 stycznia 2016 r. T. B. wyraźnie podał, iż obsiał pole siewnikiem o szerokości 4 m, pozostawiającym ścieżki technologiczne o szerokości 24 m.

Na uwzględnienie nie zasługiwały także twierdzenia powoda o braku po jego stronie wiedzy odnośnie osoby podejmującej na gruncie działania agrotechniczne, co w konsekwencji miałyby skutkować nierozpoczęciem biegu rocznego terminu na dochodzenie roszczenia. Na wstępie podkreślenia wymaga, iż zgodnie z wyrażonym w doktrynie stanowiskiem, które Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela, na bieg terminu dochodzenia roszczenia posesoryjnego oraz na jego zakończenie nie ma wpływu chwila powzięcia wiadomości przez posiadacza o samowolnym naruszeniu sprawowanego przez niego posiadania.

Niezależnie od powyższego nie sposób uznać, aby T. B. nie wiedział o podejmowanych na nieruchomości przez J. J. czynnościach agrotechnicznych, skoro o powyższym został poinformowany pismem z dnia 30 września 2014 r. oraz osobiście przez ówczesnego pełnomocnika pozwanego M. F.. Informacja o dokonaniu zasiewów przesłana została również pełnomocnikowi powoda adwokatowi I. J..

Reasumując, w okolicznościach niniejszej sprawy, w ocenie Sądu słusznie zatem podnosi strona pozwana, iż powództwo wytoczone zostało z uchybieniem terminu stypizowanego w art. 344 § 2 k.c., w konsekwencji czego roszczenie wygasło. Skoro bowiem do naruszenia posiadania doszło już we wrześniu 2014 r., kiedy to J. J. poprzez wykonywania czynności agrotechnicznych na nieruchomości objął nad nią fizyczne władztwo we własnym imieniu, pozbawiając tegoż władztwa T. B., to powództwo z dnia 13 września 2016 r. uznać należy za wytoczone po upływie rocznego terminu od naruszenia posiadania. Powód nie wykazał, aby przed 17 września 2015 r. był posiadaczem nieruchomości, wręcz przeciwnie zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdza, iż władztwo nad nieruchomością od września 2014 r. nieprzerwanie wykonywał J. J., prowadzący na polu produkcję rolną, a czemu powód się nie sprzeciwiał w jakikolwiek sposób.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania uzasadnia przepis art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona, która przegrała sprawę, jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu.

Na zasądzoną od powoda na rzecz pozwanego kwotę 337,00 zł składa się: kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 320,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z § 5 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015, poz. 1804).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano pobrać od powoda, jako strony przegrywającej sprawę, kwotę 117,01 zł tytułem zwrotu kosztów podróży świadka poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Mając na względzie powołane okoliczności, na podstawie wskazanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.